

Пази се, мой мили царю! Може би и жрецитѣ, както и твоитѣ военачалници да те лъжатъ. Ибиситѣ всѣки день ядатъ жаби; крокодилитѣ всѣкога скачатъ въ водата, а колкото се отнася до коткитѣ, то, кълна ти се, азъ, бедното нищожно създание, ще ги застава да издаватъ доста изразително „мяу“, като ги дърпамъ за опашкитѣ. Да оставимъ свещеннитѣ животни и нека ваше величество да повика единъ отъ халдейскитѣ мъдреци, които четатъ въ тайнственото бждаще, като въ открита книга.

— Съгласенъ съмъ, — казалъ Менефта.

Ето предъ царя се явилъ мъдрецъ толкова старъ, че даже забравилъ броя на годинитѣ си. Той казалъ, че билъ на три или четири столѣтия, когато се родилъ прапрадѣдото на Рамсеза. Разбира се, това било преувеличено, но като гледашъ неговото смръщено старческо лице, може да повѣрвашъ. Той нѣмалъ нито единъ косъмъ на главата си; брадата му извита на горе едва не стигала върха на острия му носъ, а очигъ му подъ нависналитѣ вежди, изглеждали като че ли сж загубили всѣкакъвъ блѣсъкъ. Но въ тѣхъ все пакъ блѣсналъ огънь, когато донесли блюдото съ златнитѣ монети.

— О, най-мъдриятъ отъ смъртнитѣ, всичко това злато ще бжде твое, — казалъ младиятъ царъ, — кажи само, ще се увѣнчая ли съ победа въ войната, която смѣтамъ да започна.

Мъдрецътъ взелъ решето и като насипалъ въ него брашно, започналъ да го тресе. Брашното се посипало по пода, като образувало по него неправилни линии, които старецътъ дълго разглеждалъ съ напрегнато внимание. Най-сетне, като че ли обхванатъ отъ пророчески екстазъ, той започналъ да произнася нѣкакви чудни слова: тотъ, нумъ, имутесъ, ра, шонъ, ма, Саккара.

— Е, какво? — попиталъ страховито царътъ.

— Видѣ ли, велики господарю, какъ се прѣскаше брашното?

— Разбира се.

— Знай, че твоитѣ врагове още по-лесно ще се разпрѣснатъ, когато видятъ войската ти. Отъ страхъ ще имъ израстнатъ криле.

Щомъ казалъ това, мъдрецътъ изчезналъ, като не оставилъ, все пакъ, да отнесе златото съ блюдото заедно.